

Datum van
inontvangstneming

:

11/03/2026

Zaak T-308/25 *

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 204, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht

Datum van indiening:

17 april 2025

Verwijzende rechter:

Varhoven administrativen sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

16 april 2025

Verzoeker tot cassatie:

Direktor na direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika”
– Plovdiv pri Tsentralното upravlénie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Verweerder in cassatie:

PR

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Administratieve procedure voor de Varhoven administrativen sad (hoogste bestuursrechter, Bulgarije; hierna: „verwijzende rechter”) betreffende het cassatieberoep van de Direktor na direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Plovdiv pri Tsentralното upravlénie na Natsionalnata agentsia za prihodite (directeur van de directie „Beroep en fiscale en socialezekerheidspraktijk” – Plovdiv bij het centrale bestuur van het nationaal agentschap voor inkomsten, Bulgarije, hierna: „verzoeker tot cassatie”) tegen het vonnis van de administrativen sad Plovdiv (bestuursrechter in eerste aanleg Plovdiv, Bulgarije) waarbij een naheffingsaanslag van de belastingautoriteiten van de Teritorialna direktsia na Natsionalnata agentsia za prihodite (regionale directie van het nationaal agentschap voor inkomsten – Plovdiv, Bulgarije) van 8 juni 2023 werd vernietigd.

* Procestaal: Bulgaars.

Bij deze naheffingsaanslag werd overeenkomstig artikel 19, lid 2, van de Danachno-osiguritelen protsesualen kodeks de aansprakelijkheid van verweerder in cassatie, PR, vastgesteld voor schulden van de door hem bestuurde vennootschap XY wat betreft omzetbelasting, verdragingsrente, vennootschapsbelasting en definitieve belasting over inkomsten uit dividenden die aangegeven maar niet betaald werden.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzing

Uitlegging van artikel 273 van richtlijn 2006/112 in het licht van artikel 325, lid 1, VWEU en de beginselen van rechtszekerheid en evenredigheid – Betalingen te kwader trouw door de directeur van een vennootschap die kunnen worden aangemerkt als een verkapte uitkering van winst of dividenden – Aansprakelijkheid van deze directeur voor openstaande belastingschulden na de liquidatie van de vennootschap in een insolventieprocedure zonder procedure tot indiening van de vorderingen van de schuldeisers – Nationale regeling op grond waarvan de in deze procedure niet ingediende vorderingen en niet uitgeoefende rechten tenietgaan – Ontbrekende uitdrukkelijke uitsluiting van de toepassing van deze regeling op publiekrechtelijke verplichtingen

Het verzoek om een prejudiciële beslissing is gebaseerd op artikel 267, eerste alinea, onder a) en b), VWEU.

Prejudiciële vragen

1) Moet artikel [273] van richtlijn 2006/112, gelezen in het licht van artikel 325, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het rechtszekerheids- en het evenredigheidsbeginsel, aldus worden uitgelegd dat het een nationale regeling toelaat die bepaalt dat in de in artikel 19, lid 2, van de Danachno-osiguritelen protsesualen kodeks (wetboek belasting- en socialeverzekeringsprocesrecht) geregelde omstandigheden een derde aansprakelijk is voor de btw-schuld van een rechtspersoon indien:

- de rechtspersoon is geschrapt uit het handelsregister nadat een insolventieprocedure was beëindigd zonder procedure voor de aanmelding van de vorderingen van de schuldeiser;
- in dat geval krachtens artikel 739, lid 1, van de Targoven zakon (wetboek van koophandel) alle in de insolventieprocedure niet-aangemelde vorderingen en niet-uitgeoefende rechten, ongeacht de aard en de grondslag van de vorderingen van de schuldeiser en ongeacht de rechtsvorm van de schuldenaar, komen te vervallen;
- de beëindiging van de insolventieprocedure en de schrapping van de rechtspersoon uit het handelsregister tijdens de gerechtelijke procedure in eerste aanleg waarin wordt opgekomen tegen de naheffingsaanslag krachtens

artikel 19 van het wetboek belasting- en socialeverzekeringsprocesrecht, vóór het einde van de gerechtelijke bewijsvoering worden vastgesteld en krachtens een procedurevoorschrift in aanmerking moeten worden genomen[?]

2) Moet artikel [273] van richtlijn 2006/112, gelezen in het licht van artikel 325, lid 1, VWEU en het rechtszekerheids- en het evenredigheidsbeginsel, aldus worden uitgelegd dat het een nationale regeling als die van artikel 21, lid 2, juncto artikel 168, punten 6 en 7, van het wetboek belasting- en socialeverzekeringsprocesrecht toelaat, die door de belastingdienst in de in de eerste vraag genoemde omstandigheden wordt toegepast[?]

Aangehaalde wetgeving en rechtspraak van de Europese Unie

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), artikel 325, lid 1

Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1; hierna: „richtlijn 2006/112”), artikel 273

Arrest van het Hof van 10 september 2009, Plantanol, C-201/08, EU:C:2009:539, punt 43

Arrest van het Gerecht van 22 april 2016, Ierland en Aughinish Alumina/Commissie, gevoegde zaken T-50/06 RENV II en T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, punt 59

Arrest van het Hof van 13 oktober 2022, Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika”, C-1/21, EU:C:2022:788, punten 61, 70, 72 en 73

Aangehaalde nationale wetgeving

Danachno-osiguritelen protsesualen kodeks (Bulgaars wetboek belasting- en socialeverzekeringsprocesrecht; hierna: „DOPK”), artikel 14, artikel 16, artikel 19, lid 2, punt 1, en leden 4 en 10, artikel 20, artikel 21, leden 1 en 2, artikel 168, punten 6 en 7, en § 2 van de aanvullende bepalingen

Administrativnoprotsesualen kodeks (Bulgaars wetboek bestuursprocesrecht), artikel 142 en artikel 218, lid 2

Zakon za korporativnoto podohodno oblagane (Bulgaarse wet op de vennootschapsbelasting): § 1, punt 4, onder a), b) en c), en punt 5, onder a) van de aanvullende bepalingen

Targovski zakon (Bulgaars wetboek van koophandel; hierna: „TZ”), artikel 156, lid 1, artikel 632, leden 1, 2 en 4, en artikel 739, lid 1

Zakon za sadebnata vlast (Bulgaarse wet op de rechterlijke organisatie), artikel 130, lid 2

Zakon za normativnite aktove (Bulgaarse wet betreffende normatieve handelingen), artikel 46, leden 1 en 2

Toepasselijke bepalingen van nationaal recht

Artikel 156, lid 1, TZ luidt:

(1) In geval van de ontbinding van een vennootschap overeenkomstig artikel 154, punten 1, 2 en 5, en artikel 155 [meer bepaald na een aandeelhoudersbesluit, een faillissement of een vonnis van de Okrazhen sad (regionale rechter)] wordt een liquidatieprocedure ingeleid.

Artikel 632, leden 1, 2 en 4 TZ luidt:

„(1) [...] Indien het beschikbare vermogen niet toereikend is voor de initiële proceskosten en de kosten niet vooraf zijn betaald [volgens een afzonderlijk in de TZ geregelde procedure], stelt de rechter de staat van insolventie of de overmatige schuldenlast vast, bepaalt hij op welke datum deze is ingetreden, leidt hij de gerechtelijke saneringsprocedure in, staat hij conservatoire beslagen op roerende goederen, onroerend beslag of andere conservatoire maatregelen toe, gelast hij staking van de activiteiten van de onderneming, verklaart hij de schuldenaar insolvent en schort hij de procedure op.

(2) De opgeschorte insolventieprocedure kan binnen een jaar na de inschrijving van het in lid 1 bedoelde vonnis op verzoek van de schuldenaar of van een schuldeiser worden heropend. Heropening is toegestaan indien de verzoeker aantoont dat er voldoende activa zijn of indien hij het bedrag betaalt dat nodig is voor de vooruitbetaling van de initiële procedurekosten [...].

(4) Indien niet binnen de in lid 2 gestelde termijn om heropening van de procedure wordt verzocht, beëindigt de rechter de insolventieprocedure en gelast hij de doorhaling van de schuldenaar in het handelsregister.”

Artikel 739, lid 1, TZ luidt:

„(1) Niet tijdens de insolventieprocedure ingediende vorderingen of uitgeoefende rechten komen te vervallen.”

Artikel 19, lid 2, punt 1, en leden 4 en 10, DOPK luidt als volgt:

„(2) [...] Een directeur, lid van een bestuursorgaan, procuratiehouder, handelsagent [of] handlungemachtigde van een rechtspersoon die schuldenaar is in de zin van artikel 14, punt 1 [in het bijzonder de tot voldoening van de belasting of de tot betaling van de verplichte socialeverzekeringsbijdragen gehouden persoon], is aansprakelijk voor de uitstaande schulden van deze rechtspersoon in

de zin van artikel 14, punt 1 [...] wanneer deze persoon of dit orgaan te kwader trouw handelt zoals hierna [beschreven], waardoor het vermogen van de schuldenaar vermindert en dientengevolge belastingen of wettelijke bijdragen voor de sociale verzekeringen niet worden voldaan:

1. De persoon of het orgaan verricht betalingen in geld of natura uit het vermogen van de schuldenaar die kunnen worden aangemerkt als een verkapte uitkering van winst of dividenden, of draagt om niet of tegen prijzen die aanzienlijk lager zijn dan de marktprijzen, vermogensbestanddelen van de schuldenaar, waaronder van de onderneming, over.

(4) De aansprakelijkheid voor de uitstaande schulden als bedoeld in lid 2 [...] geldt tot het bedrag van de verrichte betalingen of van de vermogensvermindering.

(10) [...] Kwade trouw in de zin van lid 2 [...] wordt vermoed wanneer de handeling na de aangifte en/of vaststelling van de verplichtingen binnen een jaar na de aangifte en/of de oplegging van de aanslag waarbij de verplichtingen zijn vastgesteld, is verricht.”

Artikel 21, leden 1 en 2, DOPK luidt:

(1) „In de in de [artikel] 19 bedoelde gevallen wordt de aansprakelijkheid van derden bij naheffingsaanslag vastgesteld.”

(2) De aansprakelijkheid van derden is ook gegeven wanneer ten aanzien van de schuldenaar sprake is van de in artikel 168, punten [...] 6 en 7, bedoelde omstandigheden.”

Artikel 168, punten 6 en 7, DOPK luidt:

„De publiekrechtelijke vordering vervalt: [...]

6. na verdeling van de opbrengst van de tegeldemaking van de activa van een failliete rechtspersoon, tenzij derden aansprakelijk zijn voor de publiekrechtelijke vordering;

7. bij de ontbinding van een rechtspersoon na beëindiging van de liquidatieprocedure, tenzij derden aansprakelijk zijn voor de publiekrechtelijke vordering;”

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 De vennootschap XY (hierna: „vennootschap”) is een Bulgaarse eenpersoonsvennootschap met beperkte aansprakelijkheid waarvan PR de directeur en enig aandeelhouder is.
- 2 Bij naheffingsaanslag van 8 juni 2023 (hierna: „naheffingsaanslag”) werden uitstaande verplichtingen van de vennootschap voor de periode van 1 december

2017 tot en met 31 december 2021 vastgesteld ten bedrage van in totaal 92 075,62 lev (BGN) (hoofdvorderingen plus rente), wegens onder meer omzetbelasting (24 565,09 BGN) en rente per 27 februari 2024 (21 751,76 BGN), vennootschapsbelasting en definitieve belasting op inkomsten uit dividenden die aangegeven maar niet voldaan werden.

- 3 Eerder werd op 12 augustus 2019 een procedure tot gedwongen executie van publiekrechtelijke verplichtingen van de vennootschap op basis van de ingediende btw-aangiften als executoriale titel ingeleid. De executieprocedure werd bij beschikking van het publieke tenuitvoerleggingsorgaan van 27 juli 2022 wegens oninbaarheid beëindigd.
- 4 Bij aangiften op grond van de Zakon za danatsite varhu dohodite na fihadeskite litsa (Bulgaarse wet op de inkomstenbelasting van natuurlijke personen) en de Bulgaarse wet op de vennootschapsbelasting heeft de vennootschap verklaard dat zij in 2021 als dividendbetaler dividenden ten bedrage van 191 000 BGN heeft uitgekeerd aan de directeur, PR.
- 5 Bovendien werd vastgesteld dat in december 2018 bedragen ten belope van 23 000 BGN als krediet aan PR waren uitbetaald middels betalingsopdracht voor uitgaven. De betalingsopdrachten voor uitgaven werden door PR in zijn hoedanigheid van directeur van de vennootschap ondertekend. Het verslag van de belastingcontrole vermeldt dat in de boekhouding van de vennootschap volgens de gegevens van het chronologische register van rekening 498 „overige debiteuren” financiële transacties ten laste van rekening 501 „kas” zijn geboekt, volgens welke de vennootschap in 2018, 2020 en 2021 renteloze kredieten heeft verstrekt ten bedrage van in totaal respectievelijk 93 600, 188 000 en in 73 100 BGN. Er is geen informatie over de terugbetaling van deze kredieten beschikbaar.
- 6 Als gevolg van de aldus vastgestelde feiten heeft de belastingdienst de naheffingsaanslag vastgesteld waarbij PR overeenkomstig artikel 19, lid 2, punt 1, DOPK aansprakelijk wordt gesteld voor de uitstaande schulden van de vennootschap, waaronder btw, omdat hij als directeur te kwader trouw betalingen uit het vermogen van de vennootschap had verricht die een verkapte winst- of dividenduitkering inhielden, waardoor het vermogen van de vennootschap werd verminderd en er dus nog belastingschulden uitstonden.
- 7 Hiertegen heeft PR in de administratieve procedure bij verzoeker tot cassatie bezwaar aangetekend met als motivering dat de naheffingsaanslag onrechtmatig was en moest worden vernietigd. Bij beslissing van 15 mei 2024 werd het bezwaar van PR afgewezen en de naheffingsaanslag bevestigd.
- 8 Aangezien PR geen genoegen nam met de uitkomst van de bezwaarprocedure, heeft hij de naheffingsaanslag bij de administrativen sad Plovdiv aangevochten met als motivering dat hij onterecht aansprakelijk was gesteld voor schulden van de vennootschap. Volgens hem was de vennootschap de hoofdschuldenaar, maar was deze na de beëindiging van de faillissementsprocedure waarin het nationale

agentschap voor inkomsten zijn vorderingen niet had ingediend, uit het handelsregister geschrapt. Krachtens artikel 739, lid 1, TZ waren deze vorderingen dus tenietgegaan, en daarmee ook de schulden van PR wegens het subsidiaire karakter ervan.

- 9 In het kader van het administratief beroep in eerste aanleg werd vastgesteld ten eerste dat bij vonnis van de okrazhen sad Plovdiv (rechter in eerste aanleg Plovdiv, Bulgarije) van 23 maart 2023 de staat van insolventie van de vennootschap was uitgesproken alsmede de datum van het intreden hiervan, 31 maart 2022, en dat jegens de vennootschap een gerechtelijke saneringsprocedure was ingeleid en vervolgens was opgeschort; ten tweede dat bij vonnis van 24 maart 2023 het vonnis van 23 maart 2023 aldus was gewijzigd dat de vennootschap insolvent werd verklaard; en ten derde dat de okrazhen sad Plovdiv bij vonnis van 29 maart 2024 de gerechtelijke saneringsprocedure jegens de vennootschap overeenkomstig artikel 632, lid 4, TZ had beëindigd en de doorhaling in het handelsregister had gelast. Dit vonnis is op 9 april 2024 in kracht van gewijsde gegaan.
- 10 Bovendien werd in het kader van de procedure in eerste aanleg vastgesteld dat het beroep van de vennootschap tegen de naheffingsaanslag bij niet aangevochten en dus definitief besluit van de administrativen sad Plovdiv, zonder behandeling ten gronde was afgewezen, omdat na de doorhaling van de vennootschap deze niet meer bestond en er dus ook geen eiser was.
- 11 Bij voor de verwijzende rechter betwist vonnis van 15 januari 2025 heeft de administrativen sad Plovdiv de naheffingsaanslag nietig verklaard. Volgens de administrativen sad Plovdiv heeft de belastingdienst aangetoond dat aan alle cumulatieve voorwaarden van artikel 19, lid 2, DOPK was voldaan, maar dat de aansprakelijkheid uit hoofde hiervan niet gegrond was, aangezien krachtens artikel 739, lid 1, TZ met de doorhaling van de vennootschap per 9 april 2025 ook alle vorderingen [jegens haar] tenietgegaan waren.
- 12 De administrativen sad Plovdiv beroept zich op beslissing nr. 2 van de Obshtoto sabranie na Targovskata kolegia na varhoven kasatsionen sad [algemene vergadering van de bij de varhoven kasatsionen sad ingestelde kamers voor handelsrecht] van 13 juli 2020 (hierna: „beslissing nr. 2”), waarin wordt uitgelegd dat bij de beëindiging van de gerechtelijke saneringsprocedure met een vonnis zonder dat een procedure tot aanmelding en registratie van de vorderingen heeft plaatsgevonden, de in deze procedure niet aangemelde vorderingen en niet uitgeoefende rechten tenietgaan, ongeacht de aard en de grondslag van de vorderingen van de schuldeisers en de rechtsvorm van de schuldenaar.
- 13 Beslissing nr. 2 stoelt op de overweging dat de schuldenaar zich in geval van de uitspraak van een vonnis krachtens artikel 632, lid 1, TZ wegens het ontbreken van een insolvente boedel bevindt in de denkbaar moeilijkste financiële situatie. Het niet indienen van vorderingen kan het gevolg zijn van een objectief feit: de economische situatie van de schuldenaar die de indiening overbodig maakt,

hetzelfde geldt in geval er van meet af aan geen insolvente boedel in de zin van artikel 632, lid 1, TZ bestaat. Er zijn geen wettelijke bepalingen die daarnaast de mogelijkheid scheppen om vorderingen van de schuldeiser van deze aard en met deze grondslag tegen de schuldenaar – een eenmanszaak (een natuurlijke persoon die een ondernemer is) – te innen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 14 Volgens verzoeker tot cassatie moet in casu artikel 21, lid 2, juncto artikel 168, punt 6, DOPK worden toegepast, dat specifiek is dan artikel 739, lid 1, TZ.
- 15 PR is van mening dat de gerechtelijke saneringsprocedure een bijzondere procedure is en de bepalingen van de TZ inzake de gevolgen van de beëindiging ervan in aanmerking moeten worden genomen. Artikel 168, punt 6, DOPK is in casu in beginsel niet van toepassing.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 16 De DOPK bevat geen uitdrukkelijke bepaling die publiekrechtelijke verplichtingen uitsluit van de werkingssfeer van artikel 739, lid 1, TZ.
- 17 Niettemin werd in de rechtspraak van vóór de vaststelling van beslissing nr. 2, die een voor de rechterlijke instanties bindende uitlegging van artikel 739, lid 1, TZ inhoudt, aangenomen dat de publiekrechtelijke verplichtingen niet binnen de werkingssfeer van artikel 739, lid 1, TZ vallen, daar de vaststelling en de tenuitvoerlegging ervan worden beheerst door de regels van de DOPK.
- 18 Volgens beslissing nr. 2 geldt echter dat wanneer de gerechtelijke saneringsprocedure is beëindigd met een vonnis krachtens artikel 632, lid 4, TZ zonder dat er een procedure voor de indiening en de registratie van vorderingen heeft plaatsgevonden, krachtens artikel 739, lid 1, TZ alle in deze gerechtelijke saneringsprocedure niet ingediende vorderingen en niet uitgeoefende rechten tenietgaan, ongeacht de aard en de grondslag van de vorderingen van de schuldeisers en de rechtsvorm van de schuldenaar.
- 19 Gezien deze bindende uitlegging is een tegenstrijdige rechtspraak van de bestuursrechters over de toepassing van artikel 19 DOPK ontstaan.
- 20 In een deel van de rechterlijke uitspraken wordt ervan uitgegaan dat de aansprakelijkheid op grond van artikel 19 DOPK subsidiair is en slechts kan worden ingeroepen in geval dat de verplichting van de hoofdschuldenaar bestaat. Indien de verplichting van de hoofdschuldenaar is vervallen, is deze ook jegens de derde vervallen. De verplichting bestaat jegens hem niet meer en kan niet worden ingeroepen, vastgesteld en ten uitvoer gelegd. Eigenlijk gaat het niet om de toepassing van een bepaling van de in de TZ geregelde gerechtelijke saneringsprocedure op de belastingcontroleprocedure volgens de DOPK (dat wil

zeggen om het conflict van twee wettelijke bepalingen), maar om de beoordeling of de verplichting van de vennootschap als gevolg van het invoeren van de aansprakelijkheid van haar directeur is komen te vervallen. Indien er (door het tenietgaan van rechtswege) geen sprake is van een verplichting, zou het niet zijn toegestaan om voor dezelfde verplichting een aansprakelijkheid uit hoofde van artikel 19 DOPK in te roepen. In rechtszaken die betrekking hadden op soortgelijke feiten als die van het hoofdgeding, waarin zowel de aan de vennootschap opgelegde naheffingsaanslag als de aan de directeur opgelegde naheffingsaanslag vóór de schrapping van de rechtspersoon waren vastgesteld, werd geoordeeld dat de naheffingsaanslag krachtens artikel 19 DOPK onrechtmatig was wegens onverenigbaarheid met het materiële recht.

- 21 In andere uitspraken die ook na de vaststelling van beslissing nr. 2 zijn gedaan, wordt geoordeeld dat artikel 21, lid 2, DOPK gelezen in samenhang met de in artikel 168, punten 6 en 7, DOPK bedoelde situaties, specifiek is dan artikel 739, lid 1, TZ.
- 22 Alvorens uitspraak te doen over de vraag of is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de vaststelling van de aansprakelijkheid van PR voor schulden van de door hem bestuurde vennootschap op grond van artikel 19, lid 2, DOPK, moet de verwijzende rechter een antwoord geven op de fundamentele vraag die in het geding tussen partijen aan de orde is: bestaat er een btw-verplichting van een vennootschap die uit het handelsregister is geschrapt na afloop van een gerechtelijke saneringsprocedure waarin geen procedure voor de aanmelding van vorderingen van crediteuren (waarvoor de directeur van de vennootschap overeenkomstig artikel 19 DOPK aansprakelijk is) heeft plaatsgevonden, indien in dit geval overeenkomstig artikel 739, lid 1, TZ de in de gerechtelijke saneringsprocedure niet aangemelde vorderingen en niet uitgeoefende rechten vervallen, ongeacht de aard en de grondslag van de vorderingen van de schuldeisers en de rechtsvorm van de schuldenaren.
- 23 De verwijzende rechter is van mening dat artikel 168, punt 6, DOPK, gelezen in samenhang met artikel 21, lid 2, DOPK, in casu in feite niet van toepassing is, aangezien het een situatie regelt waarin de derde aansprakelijk is in de zin van artikel 19 DOPK, zelfs wanneer de opbrengsten uit de uitwinning van de activa van de failliet verklaarde rechtspersoon zijn verdeeld. Evenmin van toepassing is artikel 168, punt 7, DOPK, dat ook in het geval van doorhaling van de rechtspersoon na de beëindiging van de liquidatieprocedure in de aansprakelijkheid voorziet. In het onderhavige geval heeft er noch een liquidatieprocedure overeenkomstig artikel 156, lid 1, TZ noch een verdeling van de in het kader van de gerechtelijke saneringsprocedure te gelde gemaakte activa, plaatsgevonden.
- 24 Hoewel de huidige DOPK geen uitdrukkelijke bepaling bevat die de toepassing van artikel 739, lid 1, TZ in een situatie als de onderhavige uitsluit, zijn de belastingautoriteiten en sommige bestuursrechters van oordeel dat artikel 168,

- punten 6 en 7, juncto artikel 21, lid 2, DOPK naar analogie moeten worden toegepast.
- 25 De verwijzende rechter is van mening dat de uitspraken van de bestuursrechters van de eerste groep juist zijn, aangezien het ontbreken van verplichtingen de aansprakelijkheid van de directeur gelet op het accessoire karakter ervan uitsluit. Volgens de verwijzende rechter moeten de fiscale bepalingen strikt en niet naar analogie worden uitgelegd en toegepast.
 - 26 Volgens de rechtspraak van het Hof valt artikel 19 DOPK binnen de werkingssfeer van artikel 273 van richtlijn 2006/112, dat moet worden uitgelegd tegen de achtergrond van artikel 325, lid 1, VWEU en de algemene beginselen van de Unie, waaronder de beginselen van evenredigheid en rechtszekerheid (arrest van het Hof van 13 oktober 2022, Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika”, C-1/21, EU:C:2022:788).
 - 27 Bovendien heeft het Gerecht van de Europese Unie geoordeeld dat het beginsel van rechtszekerheid een algemeen beginsel van het Unierecht is, dat ertoe strekt te waarborgen dat door het Unierecht beheerste rechtssituaties en -betrekkingen voorzienbaar zijn (arrest van het Gerecht van 22 april 2016, Ierland en Aughinish Alumina/Commissie, gevoegde zaken T-50/06 RENV II en T-69/06 RENV II, EU:T:2016:227, punt 59 en de aldaar aangevoerde rechtspraak).
 - 28 Wat het evenredigheidsbeginsel betreft heeft het Hof geoordeeld dat de lidstaten middelen moeten aanwenden waarmee het door het nationale recht nagestreefde doel doeltreffend kan worden bereikt, doch waarmee tegelijk de doelstellingen en beginselen van de betrokken Unieregeling zo min mogelijk worden aangetast. Ofschoon het legitiem is dat de maatregelen van de lidstaten de rechten van de schatkist zo doelmatig mogelijk proberen te beschermen, mogen zij bijgevolg niet verder gaan dan wat daartoe noodzakelijk is (arrest van het Hof van 13 oktober 2022, Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika”, C-1/21, EU:C:2022:788, punt 73 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).
 - 29 Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel maken deel uit van de rechtsorde van de Europese Unie. Uit dien hoofde moeten zij in acht worden genomen door de instellingen van de Unie, maar ook door de lidstaten bij de uitoefening van de hun door de richtlijnen verleende bevoegdheden (arrest van het Hof van 10 september 2009, Plantanol, C-201/08, EU:C:2009:539, punt 43 en de aldaar aangevoerde rechtspraak).
 - 30 Een van de bij artikel 267, eerste alinea, onder a) en b), VWEU aan het Hof verleende bevoegdheden is het besluit betreffende de uitlegging van het VWEU en van de handelingen van de instellingen, organen en instanties van de Unie. Het Hof van Justitie is ook bevoegd om de rechtsbeginselen als rechtsbronnen uit te leggen. Om deze redenen acht de verwijzende rechter het doelmatig om een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen over de uitlegging van artikel 273 van richtlijn 2006/112, gelezen in samenhang met artikel 325, lid 1,

VWEU en de algemene beginselen van het Unierecht, waaronder het rechtszekerheids- en het evenredigheidsbeginsel. Deze uitlegging is voor de verwijzende rechter noodzakelijk om, gelet op de concrete feiten van de zaak en de bijzonderheden daarvan, zijn beslissing in overeenstemming met de relevante secundaire EU-regelgeving te kunnen nemen.